

Τρία παιδιά στο καμίνι του βασιλιά

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Βρισκόμαστε στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης, περίπου 600 χρόνια προ Χριστού. Οι Ισραηλίτες πολλές φορές απομακρύνθηκαν από τον Θεό κι Εκείνος, για να τους επαναφέρει στον σωστό δρόμο, έστελνε προφήτες να κηρύξουν μετάνοια ή ξεσήκωνε γειτονικούς λαούς να τους ενοχλούν, ώστε να συνέρχονται και να

Κάποτε λοιπόν, που το κακό είχε παραγίνει και οι

Ιουδαίοι δεν έδιναν σημασία στο κήρυγμα του προφήτη Ιερεμία, ο Θεός επέτρεψε μια μεγάλη δοκιμασία: Ήρθαν οι Βαβυλώνιοι με πολύ στρατό, κατέλαβαν τη χώρα τους, κατέστρεψαν τον Ναό του Σολομώντα, ερήμωσαν τα πάντα και έσυραν αιχμάλωτους τους κατοίκους – όσους δεν σκότωσαν – στην περίφημη Βαβυλώνα με τους κρεμαστούς κήπους. Το κακό είναι ότι εκεί ήταν βέβαια κάποιοι ευσεβείς και κάποιοι που έκλαψαν για τη συμφορά και μετανόησαν για την αμαρτωλή ζωή τους, όμως πολλοί δειλοί μιμήθηκαν τους Βαβυλώνιους, που ήταν ειδωλολάτρες, γι' αυτό και η αιχμαλωσία συνεχίστηκε για εβδομήντα περίπου χρόνια.

Τότε ήταν που ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ θέλησε να διαλέξει μερικούς νέους, τους καλύτερους, και μεταξύ των αιχμαλώτων, ώστε για να τους προετοιμάσει για τα ανώτερα αξιώματα του κράτους του. Θα ζούσαν κοντά του σαν πριγκιπόπουλα και θα διδάσκονταν από τους καλύτερους δασκάλους όλη τη σοφία της εποχής εκείνης. Ανάμεσα σ' αυτούς, τέσσερις νέοι διακρίνονταν για τη σοφία, τη σεμνότητα, την ομορφιά και την καλοσύνη τους: ο Δανιήλ και τα τρία αδέρφια, ο **Ανανίας**, ο **Αζαρίας** και ο **Μισαήλ** (ή ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδεναγώ). Αυτοί όχι μόνο ήταν καλοί και ευγενείς, αλλά και πιστοί και αφοσιωμένοι στον αληθινό Θεό και δεν παρέλειπαν σε τίποτα να κάνουν το θέλημά Του, ενώ ζούσαν μέσα στα παλάτια και την πολυτέλεια. Ο βασιλιάς ήθελε να τρώνε από τα πλούσια φαγητά που είχε στο τραπέζι του, για να έχουν δύναμη και αντοχή στη μελέτη· μα εκείνοι κρατούσαν τις νηστείες της θρησκείας τους και δεν έτρωγαν. Ο Θεός όμως τους ευλόγησε· τους έδινε δύναμη και φωτισμό ώστε να απορούν οι καθηγητές τους και ο βασιλιάς για τις άριστες επιδόσεις τους.

Ο Ναβουχοδονόσορ ήταν ένας πολύ φιλόδοξος βασιλιάς και είχε αρχίσει να φαντάζεται τον εαυτό του θεό. Διέταξε να φτιάξουν μια πελώρια εικόνα, εξήντα πήχεις, από χρυσάφι. Η εικόνα του αυτή στήθηκε σε μια απέραντη πεδιάδα, όπου συγκεντρώθηκαν όλοι οι αξιωματούχοι του και όλοι οι υπήκοοί του. Η εντολή ήταν μόλις ηχήσουν τα μουσικά όργανα, όλοι να πέσουν και να την προσκυνήσουν· όποιος αρνιόταν, θα τον έριχναν μέσα σ' ένα φοβερό καμίνι για να καεί ζωντανός.

Εκεί ήταν και οι τρεις νέοι: ο Ανανίας, ο Αζαρίας και ο Μισαήλ. Αυτοί ήταν οι μόνοι που τόλμησαν να παρακούσουν την εντολή του βασιλιά. Μόλις το πληροφορήθηκε εκείνος, έξαλλος από θυμό, διέταξε να τους φέρουν μπροστά του και στο μεταξύ να βάλουν επτά φορές περισσότερη φωτιά στο καμίνι. Περίμενε τώρα τη «δικαιολογία» τους.

«Ο Θεός που πιστεύουμε, βασιλιά, είναι ο αληθινός Θεός και μπορεί να μας ελευθερώσει από τα χέρια σου και από το καμίνι με το οποίο μας φοβερίζεις. Αλλά ο Θεός σου θα ελθέσει να μας σώσει, πάλι εμείς δεν προσκυνούμε ούτε την εικόνα του Θεού σου!»

Τέτοιο ήταν το ξέσπασμα του θυμού του

Ναβουχοδονόσορα που όλοι κατατρόμαξαν. Οι τρεις νέοι οδηγήθηκαν κατευθείαν στο καμίνι, ενώ όλοι με κομμένη την ανάσα, παρακολουθούσαν τι θα απογίνουν. Καθώς πλησίαζαν, ούτε που τους ενόχλησε η αφόρητη ζέστη και προσεύχονταν διαρκώς στον Θεό. Οι φλόγες άγγιξαν μόνο τα σχοινιά με τα οποία ήταν δεμένα τα χέρια και τα πόδια τους και τους ελευθέρωσαν. Ένας άγγελος παρουσιάσθηκε ανάμεσά τους και μετέτρεψε την κάμινο σε μια δροσερή φωλιά. Τα πρόσωπα και των τριών έλαμπαν. Και τότε μ' ένα στόμα άρχισαν να υμνούν και να δοξολογούν τον Θεό: «Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον... Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας!» (Και τα λοιπά, όπως ψάλλουμε τον ύμνο αυτό στις Θείες Λειτουργίες, κατά την ώρα της Θείας Κοινωνίας.)

Έκθαμβος ο Ναβουχοδονόσορ, μετανιωμένος και συγκινημένος, πλησίασε και φώναξε τους τρεις νέους κοντά του. Όλοι τούς περιτριγύρισαν και έκπληκτοι διαπίστωσαν ότι οι φλόγες δεν είχαν πειράξει ούτε τα ρούχα τους αλλά ούτε και τρίχα από τα μαλλιά τους.

«Ευλογημένος να είναι ο Θεός σας!» ανέκραξε ο βασιλιάς. «Γιατί δεν υπάρχει άλλος θεός, που να σώζει τους ανθρώπους, όπως ο δικός σας Θεός». Οι τρεις νέοι έμειναν πιστοί στον Θεό τους, τον αληθινό Θεό, ο οποίος τους δόξασε, όπως Τον δόξασαν κι εκείνοι μπροστά σ' όλο το πλήθος του λαού. Επειδή έμειναν πιστοί, τους τίμησε και τους δόξασε ακόμη κι ένας ειδωλολάτρης βασιλιάς, ο μεγάλος Ναβουχοδονόσορ, πρώτα με τη φοβερή ομολογία του κι έπειτα με τις ανώτερες θέσεις που τους έδωσε στο βασίλειο του.

Η Εκκλησία τιμά τη μνήμη των τριών παιδιών μαζί με του προφήτη Δανιήλ στις **17 Δεκεμβρίου**. Η κάμινος και οι τρεις παίδες με τον Άγγελο - Χριστό συμβολίζουν την Παναγία ή τον Τάφο του Χριστού, γι' αυτό ο ύμνος τους καθημερινά αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της υμνολογίας της Εκκλησίας (στον όρθρο) και με πανηγυρικό τρόπο ψάλλεται το Μέγα Σάββατο το πρωί.

Κάνε κλικ παρακάτω, για ν' ακούσεις τον Ύμνο των Τριών Παίδων

%Υμνος_3_paides%

Άκουσε και το απολυτίκιο της γιορτής. Ψάλλει ο Θεόδωρος Τσουμελέκας

%Apolytikio_3_Paides%

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

